

Sygnatura akt I C 622/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 17-08-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Kuś

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dostatnia

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17-08-2016 r.

sprawy z powództwa wniesionego przez (...) (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko pozwanemu **M. P.**

o zapłatę

Oddała powództwo.

SSR Magdalena Kuś

UZASADNIENIE

Powód (...)w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym zapłaty od pozwanego M. P. kwoty 50.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, nadto o zasądzenie kosztów procesu. Powód wniósł o ograniczenie odpowiedzialności pozwanego do wysokości wartości nieruchomości położonej w miejscowości C. (gmina S.), dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

W uzasadnieniu powód podniósł, iż w dniu 26.08.2004 r. pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu budowlano – hipotecznego, który zabezpieczony był hipoteką na nieruchomości (...). Wobec niewywiązania się przez pozwanego z warunków ww. umowy, bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu Sąd Rejonowy w K. nadał klauzulę wykonalności na mocy postanowienia z dnia 13.02.2006 r. w sprawie o sygn. akt I Co 9/06. Na podstawie umowy sprzedaży wierzycelności z dnia 15.09.2014 r. powód nabył od Banku (...) prawo do wierzycelności wynikających z umowy kredytu budowlano – hipotecznego z dnia 26.08.2004 r. wraz ze wszystkimi zabezpieczeniami. Na wniosek powoda w związku z przelewem wierzycelności Sąd Rejonowy w K.VI Wydział Ksiąg Wieczystych dokonał zmiany w treści księgi wieczystej o nr (...), wpisując powoda jako wierzyciela hipotecznego.

Zarządzeniem z dnia 26.04.2016 r. ustanowiono dla nieznanego z miejsca pobytu kuratora. Na rozprawie w dniu 17.08.2016 r. kurator dla nieznanego z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc naruszenie przez stronę powodową art. 358 k.c.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26.08.2004 r. pozwany M. P. i Bank (...) S.A. w K. zawarli umowę kredytu budowlano – hipotecznego nr (...) - (...).

W § 2 umowy wskazano, iż Bank udziela kredytobiorcy na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie kredytowania osób fizycznych kredytu w wysokości 87.722,00 CHF, a kredytobiorca zobowiązał się do wykorzystania i zwrotu kredytu wraz z odsetkami zgodnie z warunkami niniejszej umowy. Kredyt zawarty został na zakup i wykończenie domu wolnostojącego w miejscowości C., gm. S., działka nr (...). Kredyt udzielony został na okres 360

miesiący, licząc od dnia wypłaty kredytu lub jego pierwszej transzy, z ostatecznym terminem spłaty w dniu 28.08.2034 r.

W § 3 określono, że kredytobiorca jest zobowiązany do zapłaty prowizji bankowej od kwoty przyznanego kredytu w wysokości 2.193,05 CHF, co stanowi 2,50 % kwoty kredytu. W § 6 umowy wskazano, iż kredyt lub transza kredytu zostaną wypłacone na podstawie wniosku kredytobiorcy o wypłatę kredytu złożonego najpóźniej na jeden dzień przed planowaną wypłatą.

W § 7 ustalono, iż prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu stanowić będzie wpisana na pierwszym miejscu hipoteka zwykła w wysokości 87.722,00 CHF z tytułu udzielonego kredytu i hipoteka kaucyjna do wysokości kwoty 47.500,00 CHF z tytułu odsetek umownych i kosztów udzielonego kredytu, ustanowiona na rzecz Banku na finansowanej nieruchomości położonej w miejscowości C., gm. S., działka nr (...).

W § 11 ust. 1 umowy wskazano, iż Bank może na pisemny wniosek kredytobiorcy dokonać zmiany warunków spłat kredytu, w tym zmiany waluty udzielonego kredytu. Swoją decyzję bank uzależnił od pozytywnej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy. Zmiany, o których mowa w ust. 1 wymagały zawarcia aneksu do umowy kredytu oraz zmiany treści wpisu hipoteki.

W § 14 ustalono, iż wypowiedzenie umowy przez Bank w całości lub części może nastąpić w przypadkach i terminach określonych w Regulaminie kredytowania osób fizycznych w Banku (...) S.A.

(dowód: umowa z dnia 26.08.2004 r. nr (...) - (...) wraz z załącznikami i harmonogramem wypłaty oraz spłaty, k. 5 -19)

Wobec niewywiązania się przez pozwanego z warunków ww. umowy, bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu Sąd Rejonowy w K.nadał klauzulę wykonalności na mocy postanowienia z dnia 13.02.2006 r. w sprawie o sygn. akt I Co 9/06.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, k. 30, postanowienie SR w K.z dnia 13.02.2006 r., k. 31-32)

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15.09.2014 r. powód nabył od Banku (...) S.A. prawo do wierzytelności pieniężnych, szczegółowo określonych w Załącznikach nr 1a i 1b, które zostały sporządzone w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi do umowy, w stosunku do osób fizycznych, zwanych dalej dłużnikami, wynikające z tytułu dokonania czynności bankowych, zabezpieczone przez wpis hipoteki na rzecz Banku. Powód na podstawie powyższej umowy nabył m.in. wierzytelność wynikającą z umowy kredytu budowlano – hipotecznego z dnia 26.08.2004 r. wraz z zabezpieczeniem w postaci hipoteki.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dn. 15.03.2014 r. wraz z aneksem nr 1, k. 34-40, wyciąg z załącznika nr 1b poświadczony za zgodność z oryginałem, k. 41)

Na wniosek powoda w związku z przelewem wierzytelności Sąd Rejonowy w K.VI Wydział Ksiąg Wieczystych dokonał zmiany w treści księgi wieczystej o nr (...), wpisując powoda jako wierzyciela hipotecznego.

(dowód: wydruk z elektronicznej księgi wieczystej nr (...), k. 75-88)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału zgromadzonego w sprawie, a zatem przedłożonych przez powoda dokumentów, w tym umowy kredytowej, umowy cesji oraz wydruku księgi wieczystej.

W ocenie Sądu dokumenty zebrane w sprawie nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Prawo wyboru waluty, zgodnie z treścią art. 358 § 1 k.c., przysługuje wyłącznie dłużnikowi zarówno w sytuacji, gdy dłużnik spełnia świadczenie w terminie, jak i w sytuacji, gdy pozostaje w zwykłym opóźnieniu lub zwłoce. W wypadku zwłoki dłużnika wierzycielowi służy natomiast

prawo wyboru kursu, po jakim będzie przeliczona wartość waluty obcej w wypadku wyboru przez dłużnika waluty krajowej albo w wypadku, gdy umowa stron przyzna mu uprawnienie do wyboru waluty.

Powołując się na treść art. 358 § 1 k.c. należy wskazać, iż co do zasady (jeżeli co innego nie wynika z treści zobowiązania), dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej. Jest to jednak jego prawo, a nie obowiązek, co oznacza, że jeżeli świadczenie pieniężne zostało wyrażone w walucie obcej, to wierzyciel nie może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej. Dotyczy to także sytuacji, kiedy dłużnik popadnie w zwłokę, bowiem również w tym przypadku, może on spełnić świadczenie według własnego wyboru, albo w walucie obcej albo w walucie polskiej, a kurs, po jakim ma nastąpić przeliczenie waluty obcej na polską, został odniesiony do kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski (z dnia wymagalności świadczenia, bądź z dnia rzeczywistego dokonania zapłaty), chyba że strony w umowie inaczej określą ten przelicznik. Art. 358 § 2 zd. 2 k.c. należy wyklądać w ten sposób, iż w wypadku zwłoki dłużnika w spełnieniu świadczenia w wykonaniu zobowiązania, którego przedmiotem jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, wierzyciel ma prawo wyboru kursu, według którego jest określana wartość waluty obcej, jeżeli dłużnik dokona wyboru waluty polskiej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., sygn. akt III CSK 273/11). W konsekwencji prawo wyboru waluty, zgodnie z treścią art. 358 § 1 k.c., przysługuje wyłącznie dłużnikowi zarówno w sytuacji, gdy dłużnik spełnia świadczenie w terminie, jak i w sytuacji gdy pozostaje w zwykłym opóźnieniu lub zwłoce.

W kwestii tej Sąd Najwyższy, powołując się na stanowisko judykatury, stwierdził, że spełnienie świadczenia wyrażonego w walucie obcej przez zapłatę w pieniądzu polskim jest dopuszczalne, o ile strony wyraziły na to zgodę, modyfikując choćby przez czynności konkludentne, treść łączącego ich zobowiązania, zaś w razie procesu sądowego, jeśli dłużnik uznał powództwo wywiedzione w złotych polskich. Tymczasem w ustalonym stanie rozpatrywanej sprawy, brak jest podstaw do przyjęcia, że strony dokonały zmiany treści łączącego je zobowiązania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2005 r., III CK 342/05).

Skoro zatem z powołanych przepisów wynika, iż uprawnienie do wyboru waluty w przypadku, gdy zobowiązanie wyrażone jest w walucie obcej, przysługuje wyłącznie dłużnikowi, to strona powodowa, domagając się zasądzenia kwoty w złotych polskich, winna wykazać, że albo strony w umowie postanowiły inaczej albo, że pozwany dokonał wyboru złotych polskich - chociażby w sposób dorozumiany. Strona powodowa, na której spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c., nie zaoferowała żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia.

Nadto zasadniczą kwestią w niniejszej sprawie jest fakt, że pozwany odpowiada za przedmiotowe zobowiązanie kredytowe jako dłużnik rzeczowy, z tytułu obciążenia hipotecznego jego nieruchomości i w zakresie z tego obciążenia hipotecznego wynikającym.

Nie budzi wątpliwości, że generalnie hipoteka jest prawem akcesoryjnym, zależnym od zabezpieczonej nią wierzytelności. Po zmianach ustawy o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 707) wprowadzonych przez ustawę z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r., poz. 1075), akcesoryjność ta została nieco złagodzona, co spowodowało pewne uelastycznienie zabezpieczenia hipotecznego.

Hipoteka ma charakter niesamodzielny i jej waluta zależy od pieniądza, w którym wyrażono zabezpieczoną wierzytelność. Wynika to z treści art. 68 ust. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, który stanowi, że sumę hipoteki wyraża się w tej samej walucie co zabezpieczona wierzytelność, jeżeli strony w umowie ustanawiającej hipotekę nie postanowiły inaczej. Obie przedmiotowe w sprawie hipoteki (zwykła i kaucyjna) obciążające nieruchomość pozwanego na rzecz powoda ustanowione zostały we frankach szwajcarskich. W świetle przytoczonych wyżej postanowień umowy kredytowej łączącej powodowy bank (cedenta) z dłużnikiem osobistym wskazać należy, że w tym przypadku przedmiot świadczenia ustalono we frankach szwajcarskich, jak również spełnienie tego świadczenia miało następować w walucie obcej, tj. CHF (harmonogram spłat k. 14 i n.). Oznaczenie waluty jest ważnym elementem treści zarówno zabezpieczonej wierzytelności, jak i hipoteki, rzutującym na zakres uprawnień, jakie przysługują

wierzycielowi wobec dłużnika osobistego i rzeczowego. Walutą wierzytelności jest pieniądź, w którym wyrażony jest przedmiot świadczenia w danym zobowiązaniu (por. T. Dybowski, A. Pyrzyńska: System prawa prywatnego, t.5, Prawo zobowiązań. Część ogólna pod red. E. Łętowskiej Warszawa 2006, s. 222, zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 marca 2014 r., I ACa 1142/13).

Hipoteka kaucyjna ustanowiona została na nieruchomości pozwanego pod rządami ustawy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu obowiązującym od 20 lutego 2011 r., kiedy to weszła w życie ustawa z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw. Ta ostatnia w art. 10 zawiera regulacje intertemporalne, zgodnie z którymi do hipotek kaucyjnych powstałych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece w nowym brzmieniu, z wyjątkiem przepisów o rozporządzaniu opróżnionym miejscem hipotecznym. Natomiast do hipotek zwykłych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej stosuje się przepisy w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które stosuje się w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą. To samo dotyczy hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, lecz nieobjętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałych przed dniem wejścia w życie nowej ustawy.

A zatem do hipoteki kaucyjnej do kwoty 47.500,00 CHF, jaka ustanowiona została na nieruchomości pozwanego, zastosowanie znajduje art. 68⁴ ust. 1 i 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w nowym brzmieniu, który stanowi, że na zmianę waluty zabezpieczonej wierzytelności oraz inne zmiany zabezpieczonej wierzytelności w drodze czynności prawnej zwiększające zakres zaspokojenia z nieruchomości obciążonej wymagana jest zgoda właściciela nieruchomości, jeżeli nie jest on dłużnikiem osobistym. Oświadczenie właściciela nieruchomości powinno być złożone którejkolwiek ze stron w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Wymienione zmiany zabezpieczonej wierzytelności są bezskuteczne w stosunku do właściciela nieruchomości, dopóki nie wyraził na nie zgody. Ustawa w art. 68⁴ w sposób szczególny traktuje zmianę waluty zabezpieczonej wierzytelności oraz zmiany zwiększające zakres zaspokojenia z obciążonej nieruchomości. Druga z kategorii zmian wierzytelności hipotecznej obejmuje takie modyfikacje, jak: zwiększenie wysokości zabezpieczonej wierzytelności, zwiększenie wysokości roszczeń z tytułu odsetek oraz innych roszczeń o świadczenia uboczne objęte zabezpieczeniem.

Wspomniane zmiany wymagają zgody właściciela obciążonej nieruchomości, który nie jest dłużnikiem osobistym (art. 68⁴ ust. 1 zd. 1), chociażby nie następowała zmiana waluty albo podwyższenie sumy hipoteki. Jeżeli natomiast właściciel jest dłużnikiem, to jego zgoda na zmianę treści wierzytelności jest z konieczności składnikiem umowy z wierzycielem mającej na celu modyfikację zabezpieczonej wierzytelności i nie ma potrzeby ochrony jego interesów za pomocą mechanizmu przewidzianego w komentowanym artykule.

Bezspornym pozostaje, iż pozwany nie wyraził zgody, o której mowa wyżej.

Z uwagi na treść art. 68⁴ ust. 1 i 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, obarczony ciężarem dowodu powód winien był udowodnić, że nie zachodzi potrzeba zgody pozwanego na zmianę waluty wierzytelności, gdyż zmiana ta nie powodowałaby zwiększenia zakresu zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Powód nie podjął nawet próby wykazania tej okoliczności.

Wykazanie, iż do zwiększenia zakresu zaspokojenia z nieruchomości nie dojdzie obciążało powoda tym bardziej, że z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż kursy walut ulegają często nagłym i niespodziewanym zmianom, przez co np. egzekucja z przedmiotowej nieruchomości przeprowadzona w przyszłości, dotycząca wierzytelności ujętej we frankach szwajcarskich może okazać się mniej obciążająca dla dłużnika rzeczowego, ponieważ do tego momentu kurs owej waluty się zmniejszy. Wiadomym jest, że w ostatnim czasie nastąpił bardzo duży, nie występujący wcześniej wzrost wartości franka szwajcarskiego w stosunku do złotówki. Nie sposób przewidzieć, jak długo tak wysoki kurs będzie się utrzymywać. Przypomnieć należy, że po myśli art. 783 § 1 k.p.c., tytułowi egzekucyjnemu opiekującemu na świadczenie pieniężne w walucie obcej sąd nadaje klauzulę wykonalności ze zobowiązaniem komornika do przeliczenia zasądzonej kwoty na walutę polską według średniego kursu waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy

Bank Polski na dzień sporządzenia planu podziału, a jeżeli planu nie sporządza się - na dzień wypłaty kwoty wierzycielowi.

Reasumując: w niniejszej sprawie nie doszło do zmiany waluty wierzytelności pomiędzy cedentem a dłużnikiem osobistym, ponadto nie doszło do zmiany waluty hipoteki zabezpieczającej tę wierzytelność. Powód nie ma prawa domagać się wydania na jego rzecz tytułu egzekucyjnego przeciwko pozwanemu jako dłużnikowi rzeczowemu, w którym świadczenie ujęte byłoby w walucie innej niż waluta hipoteki. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 marca 2014 r., I ACa 1142/13; Bartłomiej Swaczyna: Hipoteka po nowelizacji. Komentarz pod red. Jerzego Pisuklinskiego, LexisNexis, Warszawa 2011, s. 253).

Odnosząc się do drugiej w przedmiotowej sprawie hipoteki umownej zwykłej w kwocie 87.722,00 CHF, stwierdzić należy, co następuje. Zgodnie z powołanym wyżej art. 10 ustawy z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw, stosuje się do niej - w istotnym dla sprawy zakresie - ustawę o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 lutego 2011 r.

W stanie prawnym przed dniem 20 lutego 2011 r. obowiązywała zasada tożsamości waluty hipoteki z walutą zabezpieczonej wierzytelności (a zatem w niniejszej sprawie walutą CHF).

Aksesoryjność hipoteki oznacza m.in. powiązanie pomiędzy treścią zabezpieczonej wierzytelności a treścią hipoteki. Treść tych praw nie pokrywa się jednak ze sobą, gdy zmianie ulega jeden z elementów wierzytelności lub hipoteki, np. waluta wierzytelności. W myśl art. 68 zd. 2 w dawnym brzmieniu waluta hipoteki musi odpowiadać walucie zabezpieczonej wierzytelności i niedopuszczalna jest sytuacja, gdy zmieni się pieniądz wyrażający wierzytelność, a waluta hipoteki nie ulegnie odpowiedniej modyfikacji. Prowadzi to bowiem do zerwania więzi pomiędzy tymi dwoma elementami, a przez to - do podważenia akcesoryjności zabezpieczenia. Zasluguje na podzielenie pogląd, że koniecznym jest wówczas umowna zmiana treści hipoteki, po myśli art. 248 § 1 k.c., który stanowi, że do zmiany treści ograniczonego prawa rzeczowego potrzebna jest umowa między uprawnionym a właścicielem rzeczy obciążonej, a jeżeli prawo było ujawnione w księdze wieczystej - wpis do tej księgi (por. Tomasz Czech: Waluta hipoteki, Przegląd sądowy nr 9 z 2008 r., s. 49). Z ustaleń faktycznych przedstawionych wyżej wynika, że nie nastąpiło przewalutowanie wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie, z zatem wpis do księgi wieczystej dotyczący przedmiotowej hipoteki odpowiada walucie zabezpieczonej wierzytelności. Biorąc jednak pod uwagę treść art. 358 k.c. nie jest dopuszczalne żądanie powoda kierowane wobec pozwanego do zapłaty w złotych polskich, mimo, iż zachodzi powiązanie pomiędzy treścią zabezpieczonej wierzytelności, a treścią hipoteki ustanowionej we frankach szwajcarskich.

Na marginesie należy wskazać, iż zasądzenie na rzecz powoda kwoty wyrażonej w innej walucie niż określona w żądaniu pozwu stanowi naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1998 r., II CKN 712/97). Należy wyjść od przepisu art. 187 § 1 k.p.c., który nakazuje powodowi, aby wnoszony przezeń pozew zawierał m.in. dokładnie określone żądanie. Jest to bardzo istotne wymaganie, albowiem żądanie, wespół z powołanymi na jego uzasadnienie okolicznościami faktycznymi, określa zakres prawa podmiotowego poddanego przez powoda ochronie, a tym samym wytycza granice rozpoznania sprawy, a w dalszej kolejności - zakres orzekania przez sąd. Tym samym materializuje się zasada dyspozycyjności, będąca atrybutem własności prywatnej oraz korelatem autonomii praw prywatnych. Nie budzi także wątpliwości, że wykładnia art. 321 k.p.c., ustanawiającego zakaz orzekania co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, a także zasądzania ponad żądanie, może być prawidłowo przeprowadzona tylko w ścisłym związku z art. 187 k.p.c.

W wypadku roszczeń pieniężnych żądanie jest dokładnie określone wtedy, gdy wskazuje konkretną sumę, wyrażoną za pomocą liczby jednostek pieniężnych oraz nazwy waluty. Wskazanie przez powoda żądanej, w ten sposób określonej kwoty, wiąże sąd, chyba że zachodzą, nie występujące w rozpoznawanej sprawie, przesłanki przewidziane w art. 321 § 2 k.p.c. Skutkiem zaś związania jest m.in. niedopuszczalność przeliczania przez sąd, bez inicjatywy powoda, dochodzonej sumy na inną walutę, choćby obie waluty były wymienne. Zakaz ten, oprócz względów czysto procesowych, znajduje również uzasadnienie w realiach ekonomicznych, a więc niejednakowości kursów, ich chwiejności, nierównym dostępie stron do poszczególnych walut itp. Tym bardziej, rzecz jasna, zakaz ten dotyczy

możliwości zastępowania przez sąd jednej waluty inną, nawet gdyby w grę nie wchodziło przeliczenie według obowiązującego w danej chwili kursu, lecz odwołanie się do treści stosunku materialnoprawnego łączącego strony i stanowiącego podłoże orzeczenia. Zatem zasądzenie na rzecz powoda kwoty wyrażonej w innej walucie niż określona w żądaniu pozwu stanowiłoby naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. Zbliżony pogląd został wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego także pod rządem art. 342 k.p.c. z 1932 r. (por. orzeczenie z dnia 4 stycznia 1937 r. C.II. 2003/36, OSP 1937, poz. 607).

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Magdalena Kuś